

ordningen, at staten også hæfter for skader, som opstår efter vaccinationer foretaget af f. eks. privat praktiserende læger.

3. Bevismæssigt stilles skadelidte gunstigere end efter de almindelige erstatningsregler. Dette er i bestemmelsen formuleret således, at skaden med rimelig sandsynlighed må antages at være forårsaget af vaccinationen. Det er således ikke tanken, at det skal være nødvendigt for skadelidte at føre 100 pct. bevis for, at der foreligger årsagssammenhæng.
4. Endelig er det efter den almindelige erstatningsret en betingelse for at opnå erstatning, at skaden skyldes en realisation af den særlige risiko, som den skadevoldende handling indebar. Ganske atypiske og upåregnelige følger af den skadegørende handling — f. eks. beroende på en særlig sårbarhed hos skadelidte — berettiger således normalt ikke til erstatning.

Ved bestemmelsen i § 1 fraviges denne erstatningsbetingelse, således at også vaccinationsskader, der er ganske atypiske, kan begrunde erstatningskrav.

Lovforslaget fik en yderst velvillig modtagelse i folketinget. Folketingsbehandlingen resulterede i 3 ændringsforslag. For det første blev i § 1 tilføjet ordene: „samt mod stivkrampe, såfremt stivkrampevaccinen indgives sammen med en eller flere af vaccinerne til de førstnævnte vaccinationer.“ Dernæst blev der i § 3 tilføjet en bestemmelse, hvorved der blev pålagt lægerne pligt til at foretage anmeldelse af eventuelle vaccinationsskader. Endelig blev som nyt stykke til § 5 tilføjet bestemmelsen om, at erstatning for tab af forsørger også ydes i tilfælde, hvor en afdød ægtefælle har opfyldt sin forsørgelsespligt ved arbejde i hjemmet. Om den sidste ændring siges det i den af folketingsudvalget afgivne betænkning, at uanset at udvalget er opmærksom på, at der hverken efter ulykkesforsikringsloven eller efter loven om erstatning til tilskadekomne værnepligtige m. fl. er hjemmel til at yde erstatning for tab af forsørger i tilfælde, hvor ægtefællen har været hjemmearbejdende uden selvstændig arbejdsindtægt, har udvalget dog fundet det rimeligt, at der i forbindelse med dødsfald efter vaccinationsskade kan ydes erstatning for tab af forsørger i denne situation. Udvalget stillede herefter ændringsforslag i overensstemmelse hermed. Dette ændringsforslag blev tiltrådt af indenrigsministeren, som i princippet erklærede sig enig med udvalget, men som samtidigt udtrykte nogen betænkelighed ved, „at der på dette specielle område af ulykkesforsikringslovgivningen gennemføres en bestemmelse med det foreslåede indhold.“

Ved 2. behandling blev der fra alle sider udtrykt stor tilfredshed med dette „skelsættende nye princip i erstatningslovgivningen“, og ved 3. behandling vedtoges lovforslaget enstemmigt med 157 stemmer.